

[Poulsgaard.]

bude, at fremskridtspartiet vil fremsætte forslag til lov om folkeafstemning om Statens Kunstfond. Denne folkeafstemning skal holdes tirsdag den 7. marts 1978. Det er samme dag, som vi har kommune- og amtsrådsvalg. Så kan vi få tingene afgjort på én gang; der er så mange, der skælder ud over, at vi spilder tingets tid med at diskutere kunst, og at det er derfor, der ikke er flertal for de lovforslag, vi fremsætter. Det må vi konstatere der ikke er i dette høje ting, men vi er i hvert fald overbevist om, at der er flertal i befolkningen for disse ting, så derfor må det være rimeligt, at vi nu spørger befolkningen, og så har vi altså valgt Statens Kunstfond. Lad os nu få det med i debatten her i dag, om det ikke skal være den vej, vi skal gå for at få folketings i trit med befolkningen.

Fru Birte Weiss var også inde på børnekulturen. En af de ting, som vi i hvert fald i fremskridtspartiet er meget urolige over for, er de tanker, som kulturministeren nu er fremkommet med, om, at man som en spæd begyndelse skal bruge 200.000 kr. til børnenes revolutionære kamp, og at man derfor søger om 200.000 kr. til dette formål. Hvordan kan det være, at ministeren ikke kan forstå, at der er røster, der siger, at dette her må og skal stoppes, for hvor havner vi henne, hvis vi skal til at støtte børnenes politiske, revolutionære kamp? Det er jo rystende i det hele taget, at en minister, der tilhører et parti, som engang i hvert fald var et fornuftsbetonet parti, i det hele taget kan drømme om at bruge penge på den slags ting, og at det kun er en begyndelse. Man kan vel heller ikke helt lade være med at spekulere lidt på den udstilling, der nu er på Charlottenborg, og hvor jeg i den del af pressen, der udkommer, har set, at ministeren har været der og for de 25.000 kr., der var stillet som garanti, fik en bar ende. Vi vil ikke blive ved med at være til grin for vore egne penge, derfor skal det sløseri holde op.

Ministeren er også i sin redegørelse inde på den kritik, som han skriver der har været af enkelte bevillinger til kunstfondens dispositioner, og det er nok Solvognen, Jesusfilmen og den slags ting. Men hvis vi skal følge redegørelsen, har ministeren ingen planer om at gribe ind. Det konservative folkeparti har derimod fremsat forslag om ændring af filmloven, og det er et forslag, som i hvert fald fremskridts-

partiet vil støtte. Men når nu ministeren klart siger, at han ikke vil være med og altså viger tilbage for at tage et ansvar i sagen, bør vi overveje, hvis vi fortsat skal have den kunstpolitik, vi har, om det ikke er folketingets kulturudvalg, der skal afgøre den slags ting.

Et andet sted i redegørelsen siger ministeren, at da økonomien ikke har den store betydning, kan vi drøfte spørgsmålet om kunstfondens opretholdelse på rent saglig basis, »men det betyder selvfølgelig ikke, at vi kan forsvare at bibeholde denne post på statsbudgettet, hvis vi ikke føler os overbevist om, at pengene er givet godt ud.«

Og så fortsætter ministeren:

»Den overbevisning har jeg imidlertid, og jeg er sikker på, at jeg deler den med et stort flertal i folketings.«

Ja, jeg er også sikker på, at ministeren har den overbevisning, og også på, at han deler den med et flertal i folketings, men som sagt ikke med flertallet i befolkningen, og derfor skal vi have den folkeafstemning, som vi her har bebudet.

Det er da også rigtigt, når ministeren skriver, at økonomien ikke er det helt afgørende, men med det, der er lagt op til nu, at man skal støtte børnenes revolutionære kamp med konsulenter ude ved kommunen og med de bevillinger, der ansøges om, kan økonomien komme til at betyde ikke så lidt fremover.

Et andet sted skriver ministeren:

»Der er ingen grund til at indtage nogen ringeagtende eller nedladende holdning over for denne reaktion.«

Det er altså den folkelige protest, der har været mod Statens Kunstfond.

Jeg vil gerne sige til ministeren, at jeg tror i hvert fald ikke, at den protest, der startede med Rindal, er blevet mindre siden da. Jeg tror, den er blevet større. Vi har set det i en lang række kommuner, hvor man har fået nogle bygninger udsmykket, hvad befolkningen ikke har været tilfreds med, og hvor der lokalt har rejst sig en storm af protester. Det er jo også fantastisk med disse udsmykningsopgaver. Fru Birte Weiss var også inde på det, og fru Birte Weiss ved jo godt, at det er en lille klike, der sidder og bestemmer, hvilken udsmykning der skal være på det rådhus, den skole, det gymnasium, eller hvad det nu drejer sig om, og så kan der, og det ved fru Birte Weiss også godt, komme en sådan folkelig protest mod det